

VALENTA

Soc al saló de tatuatges, on me'n faran un. Un de molt important per mi. Un cercle amb una creu a sota. És el símbol que marca un final per mi. Un final, aparentment feliç, però amb traumes i seqüeles importants. Seqüeles com és el fet de mirar al carrer a totes hores per por que algú em segueixi, com no sortir mai de nit, tenir por d'anar a discoteques i bars, arribar a casa i trobar-la buida i fosca amb les parets sufocants acostant-se a mi constantment i l'antiga olor inconfusible de l'alcohol a tots els racons del pis...

Aquest tatuatge també significa una victòria pel bé i una derrota pel mal. Qui havia de dir que una cosa tan fàcil com trucar podria costar tants esforços i patiment i por pel que em podria fer ell.

Ell. La persona que més estimava en aquest món era la que més mal em feia. Hi va haver un moment que jo no volia tornar a casa malgrat estar esgotada i no aguantar aquella feina horrible que consistia a asseure's davant un ordinador i no moure'm del seient durant 7 hores, contestant trucades inútils. No volia tornar perquè sabia exactament el que faria ell: primer m'insultaria, després em menysprearia i em preguntaria on havia estat que hagués trigat tant i tot seguit vindrien els retrets i, en el pitjor dels casos em pegaria.

Quan l'agulla amb la tinta punxa la primera línia de la creu un mal molt semblant al d'ell m'envolta i llavors recordo els blaus i ferides que amagava amb maquillatge cada matí abans de sortir de casa. Aguanto el dolor igual que vaig fer amb els seus crits i retrets i quan finalment acaba, una petita llàgrima em rodola galta avall per finalment reposar a sota la barbeta.

Surto del saló de tatuatges feliç i adolorida, però sabent que, a sota la samarreta, el signe de la meua victòria resplendeix amb grans espurnes i segura que, tot i que ningú el pot veure, les persones que em creuo ple carrer me'l miren.

I és llavors quan m'adono que al saló on he estat no hi havia cap dona. Pensativa, m'adono també de les poques dones que hi ha a la meua feina, de les noies que no tenen cap més opció per sobreviure que vendre el seu cos i de les dones que els ha passat alguna cosa semblant a la meua. I, aleshores, començo a plorar per les dones que han mort a mans dels seus marits i també m'adono que jo podria haver sigut una d'elles si no hagués tingut la sort de trobar un cartell amb un telèfon després de sortir esperitada d'aquella casa on, les coses s'havien posat tenses, i haver sigut prou valenta per haver trucat malgrat la situació i la por que sentia.

Sí, vaig ser valenta però, a quin preu?

El procés llarg i feixuc que vaig seguir fins fa un parell de setmanes em va destrossar emocionalment. Jo vaig aconseguir una bona advocada especialista en casos com el meu. Malauradament, ell també va aconseguir una bona advocada. És curiós, s'ha de ser molt valenta i bona advocada per poder defensar un agressor que va estar a punt de matar la seva dona. El judici va durar tres dies i les repetides queixes i comentaris del jutge van ajudar molt a què em sentís culpable. Al final, l'únic que vam aconseguir va ser una ordre d'allunyament. Res més.

Aquesta situació, encara que sembli mentida, m'ha ajudat a entendre moltes coses. Les injustícies que dones innocents pateixen cada dia sigui a casa seva, a llocs públics, a la feina, a la família...

Mentre penso tot això, arribo al piset on vaig estar a punt de morir, on veig por i patiment a cada habitació. Tant de bo me'n pogués anar. Però no m'ho puc permetre, ja que el meu cap em va descomptar una part del sou per no haver anat a la feina durant els dies de judici. "Aquest senyor també és un masclista", penso jo.

Kali